

Deri skal altjaa den finansielle Retfærdighed bestaae. Men hvad er det nu for Embeder, hvorom der er Tale i den almindelige Lønningsslov af 19de Februar 1861? Hvorledes have Embedsmændene her deres Bønder? Er der ikke Forskjel mellem den Maade, hvorpaa de besidde samme og dermed deres hele Lønning, og den Maade, hvorpaa Retsbetjentene, der efter Loven af 19de Februar 1861 ere satte paa fast Gage, faae deres Bønder? Deri bestaaer Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er det, om de Sidste ikke have erholdt deres Bønder paa en saadant Maade, at der derved umiddelbart er taget saadanne Hensyn, at der maa tilkomme dem Lønningsskillet paa fællesamme Maade som de Embedsmænd, der alene erholde Gage i Penge. For de Embedsmænd, som den almindelige Lønningsslov omhandler, maa det ikke glemmes, at de have deres Lønning deels i et Pengekvantum, deels i Bønder, men at disse Dele af Lønningen ikke staae i et saadant indbyrdes Forhold, at Pengebeløbet retter sig efter, falder og stiger med Bøndernes større eller mindre Indtægt. Det maa ikke glemmes, at disse Embeder have fra gammel Tid haft Bønderne uden Bønderansættelse. Det er derfor ganske rigtigt, naar § 3 i Loven af 19de Februar udtaler, at disse Embeders Indtægter maae ansees for at være stegne meget betydeligt ved Konjunkturerne. Embedsmændene have den fulde Indtægt af Bønden, og det saaledes, at selv om denne Indtægt det ene Aar er noget større end det andet, udøver dette ingen Indflydelse paa det Pengevederlag, de fra gammel Tid have modtaget fra Staten. Deres Gager maae saaledes i det Hele antages at være blevne betydeligt forøgede fra hine gamle Dage, da de oprindeligt fastsattes. Men gjælder nu Noget af alt dette om de Embedsmænd, der besidde deres Bønder efter Loven om Retsbetjente af 19de Februar 1861? Nei, langtfra. Ifølge denne Lov vil det erindres, at der skal sættes en Værdi paa Bønden i det Dieblit, at Embedsmændene modtager samme, og denne Bønderansættelse stæer ikke efter den Indtægt, som Bønden maatte have givet den forrige

Behandling af Embedet det sidste Aar, eller efter Værdien i Tiltrædelsesdieblitket, men efter et Gjennemsnit af 10 Aars Nettoindtægt. Man søger med andre Ord nøjagtigt at udfinde Eiendommens virkelige Værdi, det Udbytte, den under Hensyn til de vejlende Konjunkturer kan antages virkelig at ville afgive for Embedet, og det netop ved at lægge en Maalestof til Grund, i hvilken der efter finansielle Love, efter de Love, vi ellers pleie at troe om, at de udtale funde finansielle Ansættelser og at stemme med finansiell Retfærdighed, haves Garantier for, at i de vejlende Aar Indtægten ved det ene Aar kan være større, det andet mindre, men at Forskjellen i Tidernes Løb vil udjævne sig til en Ligelighed. Eiendommens Gjennemsnitsværdi udfindes, og det er kun den, Embedsmændene faaer; han har ikke Bønden i egentlig Forstand, men han faaer et Kvantum Penge ud af Bønden som Deel af sin hele Pengegag. Det forekommer mig, at denne særlige Bestemmelse staaer i den fuldkomneste Harmoni med vore Love om Sættelæg; den er i det Mindste i fuld Overensstemmelse med Grundsatningerne i Loven af 31te Marts 1860, hvis Udtalelser jeg er forvisset om, at den høitæredede Kultusminister ikke vil finde stridende med finansiell Retfærdighed. Hvad der er udfundet at være Bøndens Værdi, det udøver sin Indflydelse paa, hvad disse Embedsmænd faaer udbetalt i Penge, men Alt, hvad de faaer, Bønder og Penge tilsammen, er i Virkelighed et bestemt Kvantum Penge, og derfor siger § 1 i Loven, at disse Retsbetjente og Magistratsembeder skulle i Fremtiden lønnes med fast Gage af Statskassen efter de nedenfor i § 4 angivne nærmere Regler, og gaaer man saa til § 4, vil man finde, at der, selv om disse Embeder have Bønder, dog ved Lønnens Fastsættelse slet ikke bliver Tale om denne, men alene om et vist Kvantum Penge, 3,000 Rd. i 1ste Klasse, 2,500 Rd. i 2den Klasse o. s. fr. Alt er gaaet op i et Pengebeløb, og dette er fuldkommen rigtigt; thi hvad de have modtaget i Bønder, modtage de i Virkeligheden af Statskassen som et Kvantum Penge, som et bestemt